

öfver Avesta i stället för rakt på Storvik och att i sammanhang härmed nödiga medel må anslås till bestridande af kostnaderna för denna omväg.

Jag anhåller vördsamligen om remiss af denna motion till Stats-Utskottet.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Jan Andersson
från Stora Kopparbergs län.

N:o 254.

Af Herr Ola Månsson: Om ändring i gällande författning angående vilkoren för bränvinstillverkning.

Det är snart sagdt en gifven sak, att hvarje riksdag skall lagstifta om bränvinshandteringen i vårt land, ehuru, så länge tillverkningen i viss mån sammanhänger med jordbruket och dess viktigaste intressen, sådant är i hög grad origtigt. Man har en följd af föregående riksdagar mycket framhållit att det viktigaste målet man sträfvade för, med hänseende till bränvinstillverkningen, vore att hämma bränvinsfloden.

Måne någon på fullt allvar fortfarande tror att detta är det egentliga målet? troligen icke. Man bör nemligen nu vara temligen ense derom att det är för att få skatten såsom en större statsinkomst, som handteringen får bedrifvas.

En handtering sådan som bränvinstillverkningen, genom hvilken man uti statskassan indrager så många millioner i skatt, är dock jemförelsevis med andra handteringar *i vår tid*, bra stufmoderligt behandlad, och man kan därför icke undgå att påyrka att skråmessigheten, med afseende på bränvinstillverkningen, må borttagas.

Har man gjort sig riktig reda för hvilka inom samhället, som egentligen få betala de många millioner, som ingå till statskassan. Naturligtvis bränvinstillverkarne och suparne. Men har man också tänkt på att

öfverhufvud taget äro tillverkarne att finna ibland de mindre landtbrukarne och suparen allmänligast bland den fattigaste delen af landets befolkning.

Således är det icke egentligen vi, som stå oss någorlunda godt, som få göra de stora insatserna i statskassan under form af bränvinsskatt, utan de som jemförelsevis äro i mindre goda omständigheter. Om den ekonomiska ställningen för en bränvinstillverkare är någorlunda dräglig, så blifver den dock snart sämre om handteringen fortsättes under en lagstiftning, som verkligen är mera mustutsugande än handteringen sjelf. Lagstiftningen är nemligen rent af ställd på att förderfva bränvinstillverkarne, då man hos många ej kan förutsätta att de ega så enorma förlagskapitaler, som dertill egentligen fordras, icke heller den erfarenhet och skicklighet, som kräfves för att handteringen skall med fördel kunna utöfvas. De kunna icke heller ega allt det förutseende som betingas blott af föreskrifterna uti §§ 6 och 7 af nu gällande författning angående villkoren för bränvinstillverkning. Att dessa föreskrifter om de många iakttagelserna för anmälningar och förändringar deruti äro i hög grad hårda, finner hvem som vill tänka derpå.

Man tänker sig, att bränvinsredskapen blifver, utan någons egentliga förvällande, bristfällig, så att tillverkningen i följd deraf måste afstanna; att man ej hinner få tröska den säd, man velat i bränvin förvandla, och förden-skull behöfde några dagars uppehåll; och att genom tillstötande oförutsedda hinder, man ser sig ur stånd att tillverka det kannetal, för hvilket man anmält sig. Att Staten under många likartade förhållanden dock uttager skatten är rent af rättsvidrigt, jag åsyftar därför med denna framställning, att få den förändring uti nu gällande författning, att skatt icke bör erläggas för hvad som icke tillverkas, utan att skatten skall utgå efter det kannetal af bränvin, som tillverkas.

Det hittills följda tvångssystemet bör väl någon gång upphöra jemväl för bränvinstillverkarne; och man bör ej förbise att penningställningen under de sednare månaderna så förändrats att öfverallt besparingar påkallats.

Man är väl också därför temligen ense om att den afgift af 60 öre, som nu är bestämd i bränvinsskatt, bör nedsättas åtminstone till 50 öre, enär man väl kan med bestämdhet påstå att 50 öre nu äro lika mycket värda, som 60 öre voro, när denna siffra bestämdes som tillverknings-skatt för hvarje kanneta bränvin.

En stor del bränvinstillverkare tror jag skulle gerna gå in på att till Staten lemna, såsom skatt, hälften af all tillverkning, om de deremot utan afkortning fingo sjelfva behålla den andra hälften, och jag frågar af hvilken näring och handtering kan Staten vänta att få hälften af hela tillverkningen? Troligen af ingen annan näring. Till följd häraf får jag föreslå,

att, med ändring af §§ 6, 7 och 17 i gällande författning, angående villkoren för bränvinstillverkning, Riksdagen för sin del må besluta att allt reglementerande i fråga om anmälningar och afsägelser vid bränvinstillverkning må lämpas mera efter bränvinstillverkarens bekvämlighet och till hans fördel; och att afgiften för bränvinstillverkning må nedsättas till 50 öre för hvarje tillverkad kanna bränvin, eller, om denna nedsättning icke skulle vinna tillbörligt afseende, att tillverkaren aflemnar hälften af det tillverkade bränvinet till Staten som skatt, och erhöles den andra hälften skattfritt.

Om vederbörlig remiss anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Ola Månsson
från Blekinge.

Uti ofvanstående motion förena vi oss:

P. Andersson.

O. F. Brunberg.

J. Sjögren.

N:o 255.

Af Herr **Ola Månsson**: Om anskaffande af fabriksbolaget Siemens & Halskes i Berlin patenterade apparat för kontroll af bränvinstillverkning.

En hvar af oss känner nog de stora, snart sagdt oerhörda kostnader, som drabba Staten i och för kontrollen vid bränvinstillverkningen; och den enskilde tillverkaren slipper ej helt och hållet ifrån denna börda.

Genom